

9411 - Кӯмак бар харидани шароб ва дигар чизҳои ҳаром

савол

Мусулмоне, ки ғайри мусулмонро барои харидани шароб бо мол кӯмак мекунад ва ё ӯро ба корҳои бад ва гуноҳони кабира мебарад, чӣ ҳукм дорад?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Кӯмак намудани кофир ва ё мусулмон бар харидани шароб ва дигар корҳои бад, маъсиятҳо ва гуноҳон ҷоиз нест ва иҷрокундаи он зиёнкору гунаҳкор мебошад. Аллоҳ таъоло дар Қуръон аз ин амал наҳй намудааст. Аллоҳ таъоло фармудааст:

وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ (سورۃ المائدۃ: ۲).

«Ва ҳамдигарро дар некӯкориву парҳезгорӣ кӯмак кунед ва ҳамдигарро дар гуноҳу таҷовуз кӯмак нақунед». (Сураи Моид: 2).

Расулulloҳ (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) дар шароб даҳ тоифаро лаънат кардааст.

Аз Анас ибни Молик ривоят шудааст, ки мегӯяд: "Расулulloҳ (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) дар шароб даҳ тоифаро лаънат кардааст: Тайёркундаи он, шахсе ки тайёр кардани онро талаб намудааст, нӯшандаи он, оварандаи он, шахсе ки овардани онро талаб намудааст, соқии он, фурӯшандаи он, хӯрандаи пули он, харидори он ва шахсе ки харидани онро талаб кардааст".

Тирмизӣ (1295) ва Ибни Моҷа (3381) ин ҳадисро ривоят кардаанд.

Ин ҳадисро Шайх Албонӣ дар китоби "Саҳиҳу-т-тирмизӣ" рақами ҳадис (1041) саҳеҳ доништааст.

Касе ки шароб менӯшад ва ё бар нӯшидани он кӯмак мекунад, ба лаънате, ки дар ҳадис

зикр шудааст, гирифта мешавад.

Бар шумо ҳалол нест, ки касеро бар нӯшидани шароб ва ё дар дигар чизҳои ҳаром кӯмак намоед.

Аллоҳ донотар аст.